

”Ingen kraft kan binde oss sterkere sammen enn kultur”

Dette sa Anniken Huitfeldt da hun nylig la ned grunnsteinen for kulturkvartalet i Bodø. Det er ikke vanskelig å slutte seg til denne uttalelsen.

Hvordan gir denne erkjennelsen seg utslag i praktisk kulturpolitisk debatt og arbeid, feks i kommunevalgkampen?

Jeg har de siste månedene vært på konferanser og møter med fokus på kulturløft og kulturutvikling; med interessante tema og innfallsvinkler, gode innledere og positiv driv. Men noe mangler i debatten. Det snakkes ikke om kommuner og fylkeskommuner, ikke om lokal kulturpolitikk, ikke om lokalt offentlig engasjement og lokal kulturutvikling.

Nasjonal kulturpolitikk er summen av lokal, regional og statlig politikk, og kommunenes kulturpolitiske utviklingsarbeid er viktig og nødvendig for å lykkes i nasjonalt. Bodø kommune har hatt et langsiktig perspektiv og målrettet planarbeid før de nå starter det fysiske arbeidet i Kulturkvartalet. For bla dette arbeidet ble de nominert til prisen Norges kulturkommune i 2011. Lykkes de med denne satsingen vil Bodø være en sentral drivkraft i det nordnorske kulturutviklingsarbeidet i lang tid framover.

Mange kommuner driver mye godt utviklingsarbeid, men vi ser altfor mange eksempler på kommuner som ikke prioriterer kulturpolitikken. De siste årenes omorganiseringer og nedskjæringer har dessverre noen steder også nedprioritert viktig kulturfaglig kompetanse.

Mange setter nå et sterkere fokus på kompetansekrav til kulturledere. Dette er en viktig diskusjon, men den har kanskje et noe ensidig fokus på ledere for institusjoner og tiltak. Det trengs en tilsvarende diskusjon om kulturledelse i organisasjonslivet, og krav til offentlige tilrettelegger- og utviklerstillinger i kommuner, fylkeskommuner og statlige etater.

Kompetansedebatten følges også av en kvalitetsdebatt. Det handler om kvalitet hos lederne, i tilbudene, i infrastruktur med mer. Begge disse debattene er viktige.

Så hvor står vi og hvor går vi? Kultur handler om egenaktivitet og opplevelser, og kjennetegnes av evnen til å begeistre og inspirere. Den gir energi og bidrar til entusiasme. Hvor utdannes de entusiastiske og energiske kulturledere med evne til å begeistre og inspirere egne ansatte, samarbeidspartnere og kulturlivet som helhet? Hvor jobber de etter endt utdanning? Hva jobber de med?

Den nasjonale offentlige debatten fanger i liten grad opp lokale utviklingstrekk og har en snevrere ramme rundt diskusjonene enn det kommuner og fylkeskommuner må ha i sitt kulturpolitiske arbeid. Når mange kommuner i dag mangler nødvendig kompetanse, er det fare for at prosjekter og tiltak lever og utvikles uten lokal forankring. Ikke så farlig? Nei ikke før prosjektene skal forankres for langsiktig satsing.

Når statlige prosjektmidler er slutt er interessen også slutt fra statens side. Dersom kommunene ikke har vært involvert i arbeid og prosesser underveis, kan den lokale forankringen bli en vanskelig prosess for alle parter. Hovedansvaret ligger selvfølgelig hos prosjekteierne. Men staten, fylkeskommunene og kommunene har også et ansvar.

Kultur er kjekt å ha. Men kultur vokser ikke ut av ingenting. Det trengs langsiktighet, hus, midler, ledere, arbeidsplasser, kunstnere og kulturarbeidere. Det meste må forankres lokalt. Alle de kunstnerne vi er så stolte av i dag, har startet i et lokalsamfunn. Der finner vi også framtidens

kunstnere. Har vi kompetente kulturarbeidere, som bidrar til at hele befolkningen har mulighet for meningsfull egenaktivitet og gode kulturopplevelser?

Kommunevalget er viktig også for kulturpolitikken.

Åse V Festervoll
Kultmag august 2011